

účelu. Důkaz ten však žalovaná nepodala a nebyla ani s to jej podati, poněvadž jest zjištěno, že nehodě podobné lze zabrániti prostým obedněním poličky, které by nepřiměřeného nákladu, zajisté nevyžadovalo.

Čís. 585.

Zpětvzetí trestní obžaloby pro přestupek cizoložství není ještě o sobě odpuštěním cizoložného poklesku jakožto důvodu rozluky.

(Rozh. ze dne 8. července 1920, Rv I 299/20.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání obhájce manželského svazku do rozsudku odvolacího soudu, jímž potvrzen rozsudek první stolice, uznávající na rozluky manželství sporujících se stran pro manželčino cizoložství.

Důvody:

Obhájce svazku manželského uplatňuje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. a spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud nehlédl k namítanému odpuštění žalobcovu. Podle § 14 c) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., pomíjí právo, domáhati se žalobou rozluky manželství, odpuštěním. Odpuštění může se státi výslovně, ale také mlčky dle § 863 obč. zák. činy takovými, které s uvážením všech okolností nedopouštějí důvodně pochybovati o tom, že chtělo a mělo býti odpuštěno. Vždy však musí, jak vyplývá z dalšího znění dotčeného § 14 c), odpuštěna býti skutečností isoucí důvodem rozluky, tedy jde-li o cizoložství, cizoložný čin druhého manžela. Výslovné odpuštění cizoložného činu žalované nebylo ani tvrzeno. V tom pak, že žalobce před zahájením hlavního přelíčení o soukromé obžalobě, kterou podal pro přestupek § 502 tr. zák. na svou manželku a Jana A., když oba obžalovaní doznavše, že se dopustili cizoložství vůči žalobci, prohlásili, že toho litují a že jsou ochotni složiti dobrovolnou pokutu 50 K pro fond vdovský a sirotčí a zaplatiti útraty, přijal nabízené narovnání a vzal žalobu zpět, — nelze spatřovati mlčky se stavší odpuštění cizoložného činu, nýbrž jen prominutí trestních následků tohoto činu. Pokud obhájce svazku manželského tvrdí, že dřívější důvod rozluky (cizoložství) stal se zpětvzetím návrhu na potrestání a pozdějším podáním žádosti za povolení dobrovolného rozvodu bezpředmětným, — přehlíží, že jde o manželství katolické, které tenkrát (v březnu a dubnu 1919) vůbec nemohlo býti rozloučeno, tak že cizoložství manželčino tehdy původem rozluky nebylo, a že § 23 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., zceia všeobecně stanoví, že lze žalovati o rozluky podle § 13 tohoto zákona, když důvod, který je podle tohoto zákona důvodem rozluky, vyskytl se za platnosti dřívějšího práva.

Čís. 586.

Nemovitosti, k nimž knihovně vloženo vlastnické právo pro singulární měšťanstvo s označením ideálních podílů držitelů súčasťněných domů a s vyznačením těchto podílů na listu statkové podstaty knihovních vložek